

at arbeida innan hesa, tá eg ein dagin í 1960 varð uppringdur úr Føroyum. Eg varð spurður, um eg vildi taka við sum stjóri á Nordafar. Hevði henda uppringing ikki komið, so hevði eg helst verið verandi innan Golgate Palmolive, ella onkra aðrastaðni úti í heimi, sigur Svend Thulesen.

– Eg hevði arbeitt tvey skifti á Gørðunum og tað var stjóri á Gørðunum, Jóhan Dahl, sum hevði anbefalað meg, tá Nordafar leitaði eftir nýggjum stjóra. Eg tók av og eg havi verið í andgletti, sum stjóri, síðan, sigur Svend Thulesen.

– Eg var útbúgvinn sivil-økonomur og slíka útbúgv-ing tekur tú ikki, um tú ikki hevur ambítionir at gerast leiðari. Eg hevði áhuga fyri fiski og eg hevði hug at gerast stjóri. Tá tók mær eitt korter at taka avgerð. Árið var 1959, eg var 31 ára gamal og eftir føroyskum viðurskiftum, stóra fyrirk- an Nordafar, biðaði fyri framman, sigur Svend

Thulesen

– Tá eg kom til Grønlands í 1960 vóru 600 fólk í ar-beiði. Í 1964 vóru 2400 fólk í ar-beiði. Tá eg gjørdist stjóri var saltfiskur høvuðs-álit. Føroyingahavnin tók í móti frá øllum skipum, sum royndu í Grønlandi. Hon var størsta fyrirk- an í Grønlandi. Vit fóru undir flakavinnu og høvdu tveir til triggjar kundar í Ameriku og ein í Bretlandi. Vit virk-aðu bert í blokk. Eisini fingi vit eina mjølfabrik til slógvíð. Arbeidsfólkikið var helvt um helvt føroy-ingar og grønlandingar, sig-ur Svend Thulesen.

– Hetta var ein sera striggin tíð. Verktíðin var frá mai til oktober. Men heimaftur koma fóru vit undir at selja tað vit høvdu virkað gjøgnum summarið og síðan at fyrireikað kom-andi verktíð. Her var nógv at minnast til, tí Føroying-ahavnin var ein fult útgjörð útgerðarhavn við smiðu og oljugoymslum. Eitt føroy-sk- og eitt øorskt felag áttu

Nordafar, sigur hann.

Seldi útróðrarflotan

Tá Thulesen kom til Klaksvíkar átti P/F J.F. Kjølbro nógv skip. Ikki øll góvu peningi og serliga illa stóð til við útróðrarflotan-um. Í 1960 átti fyrirk- an 31 skip, harav 15 útróðrar-bátar við dekki.

– Rakstur in av útróðrar-bátunum hekk illa saman. Kósavirkni var tikið í nýtslu í november, sum eg tók við í januar 1966. Men fiski-skapurin var svingandi og rakstur in av bátunum var mangan syndarligur. Eg hugsaði, at um útróðrar-menninir áttu bátarnar, so fóru teir at kenna størri ábyrgd fyri teimum, enn um ein stórfyrirk- an átti teir. Vit settu eitt modell upp, sum ikki var vanligt. Meninir fingi bátarnar bfilga. Teir skuldu ikki rinda rentu og avdráttir. Men teir skuldu rinda 10 prosent av tí teir avreiddu til at niðungjalda skuldina í bátunum við. Henda skipan riggaði sera

væl og eg veit at aðrastaðir í landinum varð tikið undir við hesum. Útróðrabátarnir kláraðu seg betri, rakstrar-útreiðslurnar minkaðu, tá við høvdu slept teimum, sigur Svend Thulesen.

Ikki populerur, men respekteraður

Viðmælið Thulesen gevur sær sjálvum er eitt sindur lítillátið.

– Eg haldi ikki, at eg nakrantíð havi verið ein popu-lerur maður. Var eg tað, so hevði eg neyvan havt røkt mína uppgávu til lítar. Men eg haldi, at eg eri respek-teraður. Eg veit mær ikki nakran beinleiðis óvin í dag. Tað eru henda risabroyt-ingar við P/F Kjølbro síðan eg tók við í 1966. Tíðin var tá farin frá stórfyrirk- um av hesum slag í Føroyum. Tíð-in var farin frá, at ein maður átti alt í eina bygd. Eg trúgvi ikki, at fólk høvdu funnið seg í tí í dag, sigur Svend Thulesen.

– Virksemd, sum ein-mannsfyrirk- an hjá J.F.

Kjølbro setti á stovn, er fyri tað mesta til í dag, bert undir øðrum ognarviðurskiftum, sigur Thulesen og fjalar ikki virðingina fyri stovnararum av fyrirk- uni. »Skipini eru til fiskiskap. Nógv er at gera á Kósavirkinum. Heilsólan og sleipistøðin rinda viku-lønir.

– Fyrst átti Kjølbro fyri-tøkuna, síðan Føroyagrun-nurin og í dag hava onnur partafeløg tikið yvir. Men virkini og skipini eru til og eru í vinnu, sigur hann.

– Eg ætlaði at fara frá fyrt, men so kom kreppan og eg vildi ikki lata fyrirk- una til ein annan, sum stóðan var. Longu í 1989 fóru við undir at lita fyrirk- una sundur í smærri partafeløg. Eitt av hesum partafeløgum varð yvirtikið av virkisfúsnum fólk í Klaksvík, sum í dag reka Kósavirknið við rúkandi ferð, sigur hann.

– Vit valdu eina aðra loysn enn Fiskavirk- ing. R. Mikkelsen og Tage Benja-minsen sótu her á skrivstov-uni og greiddu frá, at teir

Thulesen hevur alt lívið ver-ið iðin myndatakar. Við fototóli, við smalfilmstóli og nú við video hevur hann tik-ið myndir, har hann hevur ferðast og har hann hevur arbeitt. Myndasavn hans-ara hevur stórt síðsøguligt virði. Hann fer at nýta ein part av pensionistatíðini, at skipa allar myndirnar. Ann-ars fer hann at njóta lívið saman við konuni og fam-iljuni

høvdu bestu loysnina. Eg segði teimum, at Fiskavirk-ing ongantíð fór at rigga í Klaksvík. Tú fekk ikki Klaksvíkingar at driva á fyri at dekkja eitt undirskot, eitt nú í Sørvági, sigur Thule-sen.

Ímillum alt álvarstosið um okkara høvuðsvinnu, dugir Thulesen eisini onkra skemtisøgu.

– Ein dagin eg kom oman á keina sigur ein útróðrar-maður við meg, at nú hevði viðrað so væl, at sjálvt Thulesen hevði kunnað verið við á útróðri í dag. Eg svaraði honum, at eg kundi verið við hvønn einasta túr hann fór út um Klakk. Men hvør nytta hevði verið í mær er ívasamt. Hon hevði helst verið tann sama, um vit byttu um og tú setti teg í mín stól á skrivstovuni, sig-ur Svend Thulesen.

Thulesen er ikki heilt greiður yvir hvat hann fer at takast við, nú reiðara-byrdan er lögð av herðum hans. Men, sum hann sigur, so verður betri tíð til fam-iljuna nú enn undanfarnin ár.

– I minum starvi er neyð-ugt at verða tøkur allar tím-arnar í sólarringinum, sigur hann.

Thulesen hevur altíð verið iðin myndamaður og hann hevur tikið nógv við filmsapparati.

– Nú verða endiliga stundir til at fáa skipað myndasavnið eitt sindur, sigur hann.

Hesar reglur eru ert kut úr lívinum hjá Thulesen. Um tey 36 árin hjá honum á brúnni í føroyskum vinnu-lívi kundu verið skrivaðar bókur.

MYNDIR:
ÁKI HERMANSEN

